

Na pašniku.

(Slika. — Spisal Bogdan Slavko.)

uda solnčna vročina je že izgubljala nekoliko svojo moč. Niti ena sapica ni vela po polji, da bi hladila kmeta pri težavnem delu. Iz bližnjega gozda se je glasila pivka s svojim ne ravno prijaznim glasom: „piv, piv.“ Vrana, sedeča na vrhu smreke, je odpirala črni, debeli kljun vsled silne vročine. Male, drobne ptičice so se poskrile med zelenim perjem, da bi jim pekoče solnce ne nagajalo s svojo vročino. Zemlja je bila razpokana. Cvetke so žalostno povešale glavice in venele. Vsa narava je željno pričakovala dobrodejnega, pohlevnega dežja.

Le mi paglavci se nismo zmenili za pekočo vročino. Igrali smo se, skakali, pevali in kričali pod košato vaško lipo na požgani travi. To je bilo veselje!

„Jože, domov!“ zakličejo mi mamica. „Ali ne veš, koliko je ura? Rekel si, da bodeš igral samo do štirih, in sedaj bo ura že pet. Ti si pa še vedno pri otrocih. V hlevu te čakajo krave, in ti tukaj skačeš kakor brez glave. Hitro domov!“

Odšel sem domov. Kmalu so tudi drugi odšli izpod košate lipe domov po kos črnega kruha, kajti tudi želodec ne more lačen igrati.

Za malo časa sem že gnal, v eni roki palico, v drugi kos črnega kruha, liske na pašnik, ki je četr ure oddaljen od vasi. Kmalu so prignali tudi drugi vaški dečaki svoje kravice na pašnik. Tu se je pričelo šele pravo veselje.

Vsakovrstne igre smo igrali na pašniku, skakali, lovili se, ukali in peli. Sivke, liske in dime so se lepo pasle, dasiravno so jim sitne muhe in sitni brenclji nagajali. Seveda nekatera je poskusila žejo ugasiti v bližnji detelji, ki je tako bujno rastla konec pašnika. A dobila je za to — brezovko. Ne smemo pa pozabiti črešnje, ki je tudi rastla na pašniku. Brzo sta bila dva na nji, trgala lepo-rdeče črešnje in jih nam metala doli.

Toda mi nismo bili zadovoljni, ker smo morali po travi pobirati črešnje, ampak morala sta nam lomiti vejice in metati doli. Spodaj pa smo se zanje skoro stopli. Nismo se pa menili, kaj poreče gospodar, čegar je črešnja. Gotovo bi nas bil dobro stresel za ušesa, ko bi bil prišel ravno tedaj mimo in videl, kako neusmiljeno delamo z njegovo črešnjo.

Tam na smreki je imela sraka svoje gnezdo. Vsakokrat, ko smo pripodili živino na pašnik, splezala sta dva ali tudi trije do njenega gnezda, da pogledajo, kedaj bodo mladiči godni. Stara dva sta v veliki skrbi obletavala smreko, da bi jim otročad gnezda ne razdrila in mladičev ne pomorila. Toda tako neusmiljeni nismo bili do ubogih ptičev.

Pri vsem tem pa niti opazili nismo, da se bliža močna nevihta. Črno-sivi oblaki so se vzdigovali izza daljnih gorâ. Votlo gromenje se je čulo oddaleč in je prihajalo vedno bližje. Nas je oplašilo to votlo gromenje, saj veste, kako se sami bojite gromenja. Hoteli smo živino gnati domov, — a kaj porekó domači, če jo tako zgodaj priženemo domov? Ostali smo toraj na pašniku s čredo.

Nevihta je bila že blizu. Strele so švigale kakor goreče metle po oblakih, ki so se vedno bolj kopičili. Tresli smo se kot šiba na vodi in se plašno ozirali pod nébes. Živino smo zapodili v gozd, ki se razprostira na vzhodni strani našega pašnika. Sami pa smo se stisnili k debelemu hrastovemu deblu. Živina se je plašno ozirala po gozdu, kar nas je še bolj ostrašilo. Prve kaplje so jele padati debele, da je pokalo po listju. Močen veter je zabučal skozi gozd in pripogibal vrhove močnih hrastov. Dež se je ulil kakor iz škafa, in hkrati smo bili vsi premočeni. Treskalo in gromelo je, da nas je bilo groza. Tu pa tam je padla med dežjem tudi kaka toča, a škode ni povzročila. Priporočili smo se angelom varihom, da bi nas varovali strele — in še bolj smo se stisnili k deblu. Živina je plašna zbežala iz gozda proti domu, mi pa, hočeš ali nočeš, za njo. In živina nas je otela gotove smrti! Komaj smo bili zunaj gozda, že se zabliska in silovito

trešči ravno v oni hrast, pod katerim smo prej vedrili. Očitno se je pokazalo, kako skrbno so nas varovali angelčki varihi, katerim smo se priporočili in izročili.

Počasi smo capljali za čredo domov. Tresli smo se mrazú, a še bolj strahú. Nikdar nisem užil toliko strahú kakor tisto popoldne. Drugekrat sem le v hiši skozi okno gledal, kako se je veter igral z drevjem in kako bil dež ob zid. Tisto popoldne sem sam izkusil, kaj je nevihta.

Smilili smo se doma mamicam, ko so nas videle, kako smo blede, prepadeni in mokri.

Nikoli več si nisem želel biti mej hrumečo nevihto pod milim nebom, še manj pa v gozdu. Vselej, kadar je nas poslej imela zajeti nevihta na pašniku, smo gnali rajši prej čredo domov in doma gledali skozi okno, kako divja in hrumi nevihta.

Katera je več?

I.

Rožja žabica ali rega in krastača sta sedeli na travniku. Vsaka je gledala, da hitro dobi kaj za svoj lačni želodček. Pozor! Mušica leti proti njima. Obe se pripravita na skok. Hop! Rega jo je vjela. Pa se razkači krastača in zagodrnja:

„Veš kaj, tako brezobzirna pa ne smeš biti. Vendar moraš spoštovati tudi nekoliko mene!“

„Prijateljica, bodi ročnejša“, odvrne rega.

„In ti manj sebična!“

„Jaz sem bila prej tukaj kakor ti, zatorej imam večjo pravico“, dokazuje rega.

„Ali menda misliš, da si ti več kakor jaz?“ vprašuje razjarjena krastača.

„Ti o tem dvomiš?“ jezika rega.

Začeli sta se kregati, katera je več.